ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କବିନତି ।

ଓ

ସ୍ନାନମହୋତ୍ସବ ।

ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦରଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଆକାରେ

କଟକ

ଉତ୍କଳହିତୈଷିଣୀ ଯନ୍ତ୍ରାଳୟରେ

ପ୍ରଥମବାର

ପ୍ରକାଶିତ

CUTTACK

Printed at the Orissa Patriot Press.

1897.

ମୂଲ୍ୟଚାରିପଇସା ।

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବିନତି ।

ରାଗ ସିନ୍ଧୁଡ଼ା—ପ୍ରାନ୍ତ ଯମକ ।

ସ୍ମରସିନ୍ଧୁ ରସେ   ବସି ପ୍ରିୟା ପାଶେ
ଭାଷେ ବନସ୍ପ ଉତ୍ତର ।
ତୋ ବିରସ ମୁଖ   ଦେଖି କାମସ୍ତଣ
ବଢ଼ି କମ୍ପଣି କାତର ଗୋ ।
ଦୟା ବହ ଚତୁର । କେତେ ଗହିଁଣ ହଅ ମାତର ।
ସୁମରଣା ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣ୍ଡିର । ଅଉ ନାହିଁକି ମୋତେ ଖାତର । ୧ ।
ଝଷବୃଷଙ୍କୁ ଲଗାଇ ଥିଲେ ଅପେ   ନାଷ୍ଟ ଛ କର ପାଶିରେ ।
ଯେତେ ଗୁଣ ତୁ କରଛୁ ପ୍ରିୟସଖୀ   କେ କହିପାରେ ବାଣୀରେ ଗୋ ।
ତୁ ମୋ ହୃଦମଣିରେ । ନ ଦେଖଇ ମୁଁ ତୋହ୍ମ ଠାଣିରେ ।
ଅଉ ସମ କେ ଅଛି ଗୁଣୀରେ । ଦୟା ବହ ତୁ ଏଣୀ ଈକ୍ଷଣୀରେ । ୨ ।
କର ନାହିଁ ଦୋଷ   କେହୁ ମୋର ଅଶ
ଭଙ୍ଗି କହେ ତୋ ଅଗର ।
ଧେନାଲୁ କେମନ୍ତେ   ଦୟା ଗ୍ରଜି ଚତ୍ତେ
ତୁ ପଣ୍ଣ ରସ ସାଗର ଗୋ ।
ଶିବଘ୍ରଛେ ଜାଗର । ଦେଇ ସୁମନା ଷତ ଅଗର ।
ଯାଇଛି ତେଣୁ ତୁ ମୋ ଭାଗ୍ୟର । ଅଙ୍କେ ବହିବ ଅସି ବେଗର । ୩ ।
ଛୋଡ଼ ଭବେ ବଷ   ରେ ନାଗର ଈଶ
ହେଉ ମୁଁ ଥାଇ ହରଷ ।
ଦହୁଛି ହୃଦୟ   ଯେଣୁ ତୁ କର୍ଦ୍ଦୟ
କରଛୁ କୋଧେ ବିରସ ଗୋ ।

ସୁଧା ବାଣୀ ପରଷ । ଲୌହ ମୂର୍ତ୍ତି ତୁ ମଣି ପରଶ ।
ନିମିଷକ ହେଉଛି ବରଷ । ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଣ ଦିଅ ସୁରସ ! ୪ ।

ମୁଁ ରାତ୍ର ଦିବସେ   ଥାଇଁ ତୋର ପାଶେ
ଏ ମୋର ଶୁଭ କରମ ।
ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆନନ   ଦେଖି ମୋ ନୟନ
ଆନନ୍ଦ ହୋଏ ପରମ ଗୋ ।

ଏବେ ହେଲା ଭରମ । ଜାଣି କହି ଦେଉଛୁ ମରମ ।
ବାଲା ଦିଅଇଲୁ ତ ଶରମ । ଏହା କରବା କେ'ହେ ଧରମ । ୫ ।

କହୁଅଛୁ ଦିନେ   ନ ବସିବ ମନେ
ଅନ୍ଧାରେ କେଳ ସଦନା ।
ଏବେ ମାରମାର   କରେ ମାର ଛର
ଯେତାଲୁ ନାହିଁ ବେଦନା ଗୋ ।

ହୃଦେ କରେ ଭେଦନା । ତୁ ଦଗ୍ଧ ଅଙ୍ଗ ତାପ ଛେଦନା ।
ଦେନ ମୋ ଗିର ଇନ୍ଦୁବଦନା । କୁନ୍ଦକଳିତ ଜିତ ରଦନା । ୬ ।

ହୋଇବାକୁ ଅନ୍ତ   ଦେଖ କାମ ଘାତ
କରି ଦେଉଛି ପତନ ।
ଯେବେ ହେବ ନାଶ   ଲଭିବୁ କି ଯଶ
ଲଭିବ ମୀନକେତନ ଗୋ ।

ଅରେ ରାମାରତନ । କରଥିଲୁ ତୁ କେତେ ଯତନ ।
ହୃଦମଧ୍ୟରେ କରି ଚେତନ । ଚାଲି ଯିବା କେଉଁ ନିକେତନ । ୭ ।

ସଙ୍ଗୀତ ପଠିନୀ   ଇଙ୍ଗିତ ନ ଦେନ
ପ୍ରବାସ ମୁଖ ରାଜିବ
ଯେବେ ନାଉଁ ପ୍ରିୟେ   ହୋଇବୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟେ
ଛାଡ଼ ଯିବ ମୋର ଜିବ ଗୋ ।

ସବୁ ସୁଖ ତ୍ୟଜିବି । ଜଗତ ଦୋଷ ତୋ ଅଙ୍ଗେ ବାନ୍ଧିବି ।
ତୋହ ସଙ୍ଗତେ କେତେ ମଜିବି । ଏହୁ ବଳି କି ବଳି ପଡ଼ିବି । ୮

ତୁ କେଉଁ ପ୍ରବୀଣା   ମୋହଠାରେ ଊଣା
ନ କର ଧରୁଛୁ କର ।
ଅରେ ଜୀବଧନ   ତୁ ମୋର ଜୀବନ
ମୁଁ ତୋର କିଣା କିଙ୍କର ଗୋ ।
ଆଲିଙ୍ଗନ ତୁ କର । ପିଅଅ ଅଧର ସୁଧା ଶୀକର ।
ଚୁମ୍ବ ଦିଅଅ ତୋ ଚିବୁକର । ଏହୁ ବାଣୀକି କର ନିକର । ୯ ।

ଆବାଲ୍ୟକାଳରୁ   ମୋତେ ପ୍ରତିପାଳୁ
ସମର୍ପି ଦେଲୁ ସରବ ।
ମୁଁ ଜାଣି ଅଛଇଁ   ମୋର ମାଧୁ ନାହିଁ
ତୁ ମୋର ସବୁ ଦରବ ଗୋ ।
କାମ କଳ ଗରବ । ବାଣ ବଳେ ଖରବ ଖରବ ।
ସର ଗଲା ମୋ ସବୁ ପରବ । ଆଉ ଚିତ୍ତେ ନ କର ଫରବ । ୧୦ ।

ଦିନେ ସଖୀ ଗଣ   ଯେଣି ତୁ ବରଣ
କରଣ ନେଲୁ ପୁରତେ ।
ଦେଖି ହସି ଅଧି   ତୋହ ପାଦେ ବସି
ଚିତ୍ତ ମୋ ହେଲା ସନ୍ତତେ ଗୋ ।
ଯାହା ମାଗିଛୁ ତତେ । ପାଇବା ଆଉ ନାହିଁ ଚରିତେ ।
ତାହା ସ୍ମରିଲେ ହୃଦ କରତେ । ଜପ ମାଳୀ ତୁ ମୋର କରତେ ।୧୧।

ଦିନେ ଘନକାଳେ   ମଧ୍ୟାହ୍ନର ବେଳେ
ଶୋଇଥିଲୁ ମୋ ପାଶରେ ।
ଥରେ ଥରେ ମୁହିଁ   ପରିହାସ ବହି
କହିଲି ତୋହ କାନରେ ଗୋ ।

ଭୁ ଉଠିଲୁ ଶେଷରେ । ଉତ୍ତର କହିଲ ଅଚ୍ଛି ଅକ୍ଷରେ ॥
ବୋଇଲୁ ଏକସ ଘଗଭରେ । ତେଣୁ ଛନ୍ଦିତ ହେଲ ହୃଦୟରେ ।୧୨।

ଏତେଏତେ ଦୋଷ କରଥିଲୁ ଦାସ
ହନ୍ତୁ ବରଜା ନାୟକ ।
ହେଲ ଏବେ ଦୋଷ ବାନ୍ଧ ବାହୁ ପାଶ
ଦଅ କରଜ ଘାୟକ ଗୋ ।

ନେଇ ରଖ ପାୟକ । ଦବାକଶି କଗଅ ଅୟକ ।
ଭର୍ତ୍ସନା ହେଉ ଭଙ୍ଗି ଛାକ । ନେତ୍ର ଦେଖୁ ବସଣି ନାୟକ । ୧୩ ।

ଚତାହ୍ନ ଗୁଣ ଯେତେ କହିବ ମୁଁ କେତେ
କହି ନୁହଇ ପଦରେ ।
ଏବେ ସେ ବଚନ ହୋଇଲୁ ନଶ୍ବନ
ଆଦର ନାହିଁ ଯୋଦରେ ଗୋ ।

ତେଣୁ ରହିଛି ଦରେ । ପର ଦଗ ଯକାଉ ଭେଦରେ ॥
ଏବେ ଲଗାଅ ନେଇ ହୃଦରେ । କାମଦର୍ପ ନାଶ ବବାଦରେ । ୧୪ ।

ଦିନେ ମୁଁ ସ୍ୱପନେ ସାବନ୍ତେଣ ପାନେ
ଅଛିବୁ ଦେଲୁ ଚଛୁର ।
ଯାଇ ସ୍ୱାବୁ ରସ ନାଦ୍ରା ଭଙ୍ଗି ତୋଷ
ପୁଣି ହୋଇଲ ଅଛୁର ଗୋ ।

ଦେଖି ଭଙ୍ଗି ଚଛୁରୀ । ଅପି ସନ୍ତର୍ପି ଦେଲୁ ସ୍ଫୁରୁର ।
ମାର ନୁଙ୍କରୁ ଗଳ ଢଭୁର । ତାହା ବ ପାଇ ହେଲ ପଞ୍ଚୁର । ୧୫ ।

ଦିନେ ମୋହ ଉର ଦେଇ ତୋହ ଶିର
ଶୋଇ ଯେ ଥିଲୁ କଦବ ।
ମୁଁ ଡାକିଲ ଘୁବେ ନ ଶୁଣିଲୁ ଲବେ
ଧାଇଲୁ ଦହ୍ର ମାଦବ ଗୋ ।

ଅରେ ହୃଦୟଦକ । ମୋହ ମନରୁ ଛାଡ଼ିଲି ଦକ୍ଷ ।
ମାର ସଙ୍ଗରେ କଲ ବାଦକ । ମନେ ଅଛି ସେ ଦିନ ପଦକ । ୧୬ ।
ଯେତେ ଯେତେ ଛନ୍ତି   ତୋହ ମୋହ ପ୍ରୀତି
ନାହିଁ ଚଉଦ ଭୁବନ ।
ଦିନେ ମୋ ବଚନେ   ବନ୍ଧୁ ସନମାନେ
ଦେଲୁ ପଦ୍ମ ନଧୁବନ ଗୋ ।
ପୂର୍ବେ ଦିବ ସେବନ । କହ ପାଇଲି ଜୀବଜୀବନ ।
ମନେ ନ ଥିଲା କଷ୍ଟ ଶ୍ରବନ । ଏବେ ଏ ଦୁଃଖେଁ କର ପାବନ । ୧୭ ।
ଜନ୍ମଯାକ ଭାବ   ଥିଲା ତୋତେ ଦେବ
କର ମୋତେ ତୁ କାରଣ ।
ଅନ୍ୟ ନାହିଁ ସାହା   କେବଳ ତୋ ବାହା
କାମସିନ୍ଧୁକୁ ପାରଣ ଗୋ ।
ତନୁଁ କର ତାରଣ । ନାଷ୍ଟ ଗର୍ଭଟି ରଖ ଶରଣ ।
ଉଦ୍ଧାର ଦିଅ ମାର ମାରଣ । ମୋ ସଂସାରକୁ ତୁହି ଧାରଣ । ୧୮ ।
ଏ ରସରେ ସ୍ନାଯ   କୃଷ୍ଣ ପ୍ରିୟା ପାଶ
କର୍ବାର ଆଚରଣ ।
ଶୁଣି ତାହା ପ୍ରିୟେ   ହରନ୍ତ ବନସ୍ୟେ
ହୃଦସ୍ଥ ଦୁଃଖ ହରଣୀ ଯେ ।
ଛାଡ଼ି ସବୁ ବାରଣା । ହାସେ ଦହିଲେ ମାନ ଶିରଣ ।
ଅମୂଲ୍ୟ ଯେହେନ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ । ଶ୍ୟାମଦାସ ଚାନ୍ଦ୍ର ସେ ଚରଣ । ୧୯ ।

ସ୍ନାନମହୋତ୍ସବ ।

କହେ ଦୀନକୃଷ୍ଣ ଶୁଣ ହେ ସଙ୍ଗାତ ଧିକ ହେଉ ମୋ ଜୀବନ ।
କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡନାଥ ସ୍ନାନ ଉତ୍ସବ କଲ ନାହିଁ ଦରଶନ ସେ ।
କେଉଁ ଅପ୍ରାଧ ମୋରେ । କଲ ସେ ମୁଖ ବହି ଅନ୍ତର ସେ ।
କରିବାକୁ ତ ନୋହେ ଗୋଚର ସେ । କହ କହ ମୋତେ ହେ
ଉତ୍ତର ସେ ।୧।

ଖଦି ଚାମର ଅଳଟ ପଙ୍ଖା ଧରି ଖଟଣି ସାମନ୍ତମାନେ ।
ଖଗନୃପତିଙ୍କି ବଳେ କରାଇବା ଦେଖିଲ ନାହିଁ ନୟନେ ସେ ।
କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକ ସୁଖ । ଖଣ୍ଡେ ଅଶେଷ ଜନ୍ମର ଦୁଃଖ ହେ ।
ଖେଦ ତନିର ଶ୍ରୀତମ୍ବୁଖ ସେ । ଖମନ୍ତ୍ରଲେ ଦେଖୁଥିବେ ଲୋକ ସେ ।

ଗୀତ ବାଦ୍ୟ ନୃତ୍ୟ ଅତି ଅପ୍ରମିତ ଗହଳେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟା ।
ଗହଳେ ଝୁଲା ଦେହୁଡି ଲାଗି ହତ କରିବା ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟା ସେ ।
ଗଲ୍ପ ନ କହି ମୋତେ । ଟଞ୍ଜି ନୋହିବ ଅବା କେମନ୍ତେ ସେ ।
ଗୁଣୁ ଅଛୁ ସେହି କଥା ଚିତ୍ତେ ସେ । ଗଙ୍ଗା ତେଜିଲ ତୃଷା ଅରଣ୍ୟେ
ସେ ।୨।

ଘଟଣ ଅକାଶ ମଣ୍ଡଳି ମଣ୍ଡିତ ନୋହିଲା ବାଦେର ଦର୍ପନେ ।
ଘୋଷିଲ ନାହିଁ ଘନଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ନାମ ଅମୃତବଚନ ସେ ।
ଘନ ଘଣ୍ଟା ଶବଦ । ଘେନ ମଧୁରମର୍ଦ୍ଦଳନାଦ ସେ ।
ଘୋଟି ଯାଉଥିବ ବହୁପଦ ସେ । ଘୁଞ୍ଚେ ଯାହା ଶୁଣି ପରମାଦ ସେ ।୩।

ନୟନାନନ୍ଦ ଶ୍ରୀ ନୀଳାମ୍ବର ବଳେ ମହାମନ୍ତ୍ରସିଂହଟାଣି ।
ନ ପାଇଲି ଦେଖି ଅହ୍ନା ସେ ରଙ୍ଗିମା ନେତ୍ର ଭଙ୍ଗିମା ରହାଣି ସେ ।
ନିଶାକର ବଦନ । ନେତ୍ର ଚକୋର ସୁଖ ହଦନ ସେ ।
ନାନା ଦୁଃଖ ତିମିର ଛେଦନ ସେ । ନୃଅଟନ କୁମୁଦ ମୋଦନ ସେ ।୪।

ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଙ୍କଜୁଁ ବଟାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରତ ଶୃଙ୍ଗ ଦେଖେ ।

ଚଗ୍ରଚରନାଥ ମନ୍ତ୍ରିବାର ମଞ୍ଚା ମଣ୍ଡପକୁ ଅତିଶୟେ ସେ ।
ଚକ୍ଷୁ ଭିତରେ ଅସି । ଚହ୍ନୁଁ ଚହ୍ନୁଁ ଯାଉଅଛୁ ମିଶି ସେ ।
ସ୍ନାନ ନେଉଛୁ ଭଲେ ଅକୋଳି ସେ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଚକକୁ ଦେଉଛୁ ନାଙ୍ଗି
ସେ । ୬ ।
ଗୁଣ୍ଡିଚକା ଅପସର ଚକା ଅଣ୍ଡି ଗୃରୁଁ ଓହ୍ଲାଇବା ବେଳେ ।
ଛୁଟନ୍ଦ ହୋଇ ମୁ ପଙ୍ଗିଣ ଦେଖିବ ଅହ୍ନା ସେ ମହାଗନ୍ଧଲେ ସେ ।
ଲୁଚ୍ଛ ଚମର ଢ଼ାସେ । ଛୁଇ ହୋଇଥିବ ଚଉପାଶେ ସେ ।
ଛ୍ରାୟାନାଥ ଚନ୍ଦ୍ର ଯହିଁ ବସେ ସେ । ଛାୟାରେ ଯେ ମନ ନେତ୍ର ତୋଷେ
ସେ । ୭ ।

ଜଗମୋହନରୁ ଶ୍ରୀ ଜଗମୋହନ ବାହାର ହେବା ସମୟେ ।
ଯାହିନାହିଁ ମୋର ମନରୁ ସେ ଶୋଭା କେମନ୍ତ ସୁଖଦମନ୍ୟୁ ସେ ।
ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦରଗାଙ୍ଗ । ଯୋଗି ଯୋଗ କରେ ଉଦବେଗ ସେ ।
ଯାହା ଦେଖି ହେବ ଅନୁରାଗ ସେ । ଯାହୁ ଜୀବ ତା ସୁମର ଅଙ୍ଗ
ସେ । ୮ ।

ଙ୍କ୍ଷ୍ଣ ତା ମଉଗନ୍ଧ ପ୍ରାଣେ ଙ୍କୁଲ ଯେ ବେନ ଚାଗକୁ ଚହ୍ନିବା ।
ଙ୍ମଙ୍କଲ୍ଲ ଫିହ୍ନ ଦଗ୍ର ଏ ଙ୍ମଙ୍କ ଙ୍ଲଙ୍କ ଯାଇଁ ରହିବା ସେ ।
ଙ୍କଲ ଚନ୍ଦ୍ରମାନୁଖ । ଙ୍ଚ ଙ୍ଚ ଙ୍ଚଙ୍କବା ସୁଖ ସେ ।
ଙ୍ଗଲବିନ୍ଦୁର କର୍ପୂର ରେଖା ସେ । ଙ୍ମିଣ୍ଣଙ୍କେ ହରେ କେତେ ଦୁଃଖ
ସେ । ୯ ।

ନଗି ଦିବସ ଦମାନ କଲ୍ପ ବଟେ କର ଯେ ସ୍ନାନ ମଣ୍ଡପେ ।
ନୋହିଲା ନୟନ ସଙ୍ଗେ ସେ ସୁନ୍ଦର ସେହା ଲାଗି ଶୋଭା ରୂପେ ସେ
ନାନା ଜଳରେ ସ୍ନାନ । ନାଶ କଲା ନାନା ଦୁଃଖମାନ ସେ ।
ନଷ୍ଟେ ଦେଲା ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଦାନ ସେ । ଭାହିଁ କଲା ଗର୍ଭୁଁ ଛଳପାନ
ସେ । ୧୦ ।

ଝେଉଁ କନ୍ଦ୍ରୁଳ ପର୍ବତରୁ ନିର୍ଝର ଝରନ୍ତି ପଡ଼ଏ ହୋଇ ।
ଝଳି ପଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମୁଖୁଁ ଜଳଧାର ଝେଙ୍କ ଅନାଇଲ ନାହିଁ ଯେ ।
ଝେଙ୍କ ଚନ୍ଦନ ଚଙ୍କ । ଝେଙ୍କେ ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀମୁଖ ଶଶାଙ୍କ ସେ ।
ଝେଙ୍କେ ସ୍ଫୁରନ୍ତି ଭବ ଅତଙ୍କ ସେ । ଝାଣ ଦୋହିଙ୍କି କାନ୍ତି ନିଃଶଙ୍କ
ସେ । ୧୧ ।

ଠାଠେକି କର ଠାକୁର ମନକଳ ଆନନ୍ଦେ ନ କଲ ସେବା ।
ଠେଳଠେଲି ପେଲନ୍ତି ଏଲିଯହିଁ ପାଇଁ ସକଳ ମାନବ ଦେବା ସେ । ।
ଠଣ ଧନ୍ଦ ଚରଣ ।ଠିକେ ଦେଖିନ୍ତି ନାହିଁ ନୟନ ସେ ।
ଠୋବ କରନ୍ତା ପଡ଼ିତଜନ ସେ । ଠୁଳ ଲହନ୍ତା ଆନନ୍ଦଦାନ
ସେ । ୧୨ ।

ଡୋଳେ ନ ଦେଖିଲ ପୀତବାସ ଲାଗି ଡାଳମନେତ୍ର ପଦ୍ମଶ୍ରୀ ।
ଡେର ହୋଇଛି ଏବେହେଁ ପ୍ରେମ ଅଙ୍ଗେ କର ସେ ଦର୍ଶନ ବାଞ୍ଛା ସେ
ଡକା କାନ୍ତି ଦଇବ । ଡ଼ାକ ଦେନ୍ତି କେତେ ପଗ୍ରହବ ସେ ।
ଡାଳମୃଗ କର ମୋ ହୃଦ୍‌ଭାବ ସେ । ଡିଅଇଁ ମୋ ଚେହେର କାନ୍ତି ଭାବ
ସେ । ୧୩ ।

ଢାଳେ ନ ଦେଖିଲ ନୀଳାଦ୍ରି ସିହ୍ନର ନାନା ଫୁଲେ ହାଣ୍ଡି ଦଣ୍ଡ ।
ଢୋକନ୍ତି ଅମୃତ ହାତୁଁ ନେଇ ମୋତେ ଏହା କାନ୍ତି ଲୁକାନ୍ଧକ ସେ ।
ଢାଳେ ହୋଇନ୍ତି ନାଶ । ତାମପଯଗକୁ କାନ୍ତି ଅଶ ସେ ।
ଢମ୍ନପଣେ ହୋଇଲ ଅବେଶ ସେ । ଢାଳେ ନ ଚହିଁଲ ଜଗଦୀଶ
ସେ । ୧୪ ।

ଅହା ସେ ଫୁଲଚୂଲ କରଧଳବ ଅହା ସେ ଚଳକାପନ୍ତ । ଅହା ସେ ଫୁଲମାନଙ୍କର ବସ୍ତାର ହୃଦୟରେ ଜଳାକାନ୍ତ ସେ । ଅହା ସେ ଶୋଭା ଦେଖି । ଅଟି ଚବଚ୍ଚ କରନ୍ତି ଅକ୍ଷି ସେ । ଆନନ୍ଦରେ ହେଉ ଥାନ୍ତା ସୁଖୀ ସେ । ଆଉ କାହିଁକି ହୁଅନ୍ତା ଦୁଃଖୀ ସେ । ୧୫ ।

ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟମୋହନ ତାପତ୍ରିଦହନ ମଧୁରମୂର୍ତ୍ତିକି ଚାହିଁ । ତ୍ରାହି ହର ମହାପ୍ରଭୁ ମହାବାହୁ ବୋଲି ଡାକ ଦେଉନାହିଁ ସେ । ତେତେ ସଂମ୍ପଦ୍ ଗଲା । ତ୍ରିନତାପ ମୋହର ନ ଗଲା ସେ । ତହିଁ ଯେତେ ଅଘ ମୋର ହେଲା ସେ । ତେତେ ଦଇବ ନୈମୃଷ କଲା ସେ । ୧୬ ।

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କୀଟ ପତଙ୍ଗରେ କାହିଁ ମୁ ନୋହିଲି ଲେଖା । ଅରେ ନ ଦେଖିଲି ଚନ୍ଦ୍ରମାବଦନ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନରେଖା ସେ । ଅଲ୍ପ କର୍ମରେ ଏହା । ଥାଇଁ ପ୍ରାଣେକ ଦେଖିବ ତାହା ସେ । ଆଉଁ ଅମୃତ-ଦଣ୍ଡେ ହୋଇରହା ଯେ । ଥରେ ପ୍ରଭୁହିଁ ନ କଲେ ଦୟା ସେ । ୧୭

ଦୀନଜନବନ୍ଧୁ ଦକ୍ଷିଣା ଭୂଷଣ ଦୟାସିନ୍ଧୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ଦାଣ୍ଡ୍ୟାକ ପୂର ଦେଖୁଥିବେ ଲୋକ ଆହା ଶଙ୍ଖଚକ୍ରହସ୍ତ ଯେ । ଦିବ୍ୟ ସୁବେଶ ଶୋଭା ଦରଶନେ କେ ନୋହିବ ଲୋଭା ସେ । ଦେବତାଙ୍କୁ କରିଥିବ ଉଭା ସେ ଦକ୍ଷବେଗେ ପୁରୁଥିବ ପ୍ରଭା ସେ । ୧୮ ।

ଧବଳ ଛତ୍ର ଚାମର ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପ ମେଘଡମ୍ବର । ଧରଣୀଧର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ଢ଼ ଦିଶୁ ଥିବେ ଅଡମ୍ବର ସେ । ଧନ୍ୟ ସେବକ ଜନେ । ଧର ଧର ବୋଲି ତୋଷମନେ ସେ । ଧୂପଚନ୍ଦନ ଜଳ ବସନ ସେ । ଧର ଦେଉ ଥିବେ ଯଜମାନ ସେ । ୧୯ ।

ନୀଳାଦ୍ରି ସିଂହ ଗୁମ୍ଫରେ ନୃସିଂହ ପଶୁଆର କରି ରହି । ନାଶା କରିକୁ ଚକୋର ପନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ସମସ୍ତେହିଁ ହେବେ ଚାହିଁ ସେ । ନାନା ପ୍ରକାରେ ଗୀତ । ନାନାବାଦ୍ୟ ନାନାରଙ୍ଗେ ନୃତ୍ୟ ସେ । ହରନ୍ତରେ ହେବାରୁ ଏ କହ ସେ । ନୀରବଧି ଉଛୁଳିଲା ମତ ସେ ୨୦ ।

ଯୋଡ଼ୁ ଯୋଡ଼ୁ ମୋର ପାପିଷ୍ଠ କରମ ଥିକଥିକ ମୋ ଜୀବନ । ପଦ୍ମଲୋଚନ ଥୁଆ ଦୀପ ଅଲତ କଲିନାହିଁ ଦରଶନ ସେ । ପରମାନନ୍ଦ ମୁଖ । ପରସ୍ପରେ ହେଁ ପଲାନ୍ତା ଦୁଃଖ ସେ । ପଲକେ ହେଁ ନ ଛୁଡନ୍ତା ପାଖସେ । ଧୂଷ ଯେତେହେ କରେ ଶିଳମୁଖ ସେ । ୨୧ ।

ଫୁଲ ଚୂଳ ମାଳ ଉଲ୍ଲାଗି କରନ୍ତେ ସେବକେ ଅଙ୍ଗେ ମିଳିଥିବ। ଫଳ ଲୋଭେ ମହାକଳ୍ପ ବୃକ୍ଷକୁ ବେଢିଲା ପ୍ରାୟେ ଦିଗିଚାରେ ପୁରୁ ଅଚ୍ଛୁଲୋଚନ। ଏମନ୍ତି କହିବ କେତେ ବଚନ ସେ। ଫଣି ସେ ଦିବ୍ୟ ଭବମୋଚନ ସେ। ଫଣିଧର ଧରେ ଯାର ନାମ ସେ ୧୨।

ବାମଦେବ କଇଲାସ ପର୍ବତରୁ ଓହ୍ଲାଇଲା ପ୍ରାୟେ ହୋଇ। ବାହୁଡ଼ା ହେଲେ କରିବା ନ ଦେଖିଲି ଦେବଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଯାଇଁ ସେ। ବନ୍ଦାପନ ବଢାଇଁ। ବେନ ପାଶ୍କୁ ହସି ଅନାଇଁ ସେ। ବାଞ୍ଛାପୂର୍ଣ୍ଣି ଲୋକଙ୍କୁ କରାଇ ସେ। ବଡଦେଉଳେ ପଶିଲେ ଯାଇ ସେ। ୧୩।

ଭଦ୍ର ଦାୟିନୀ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ ବଳଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରକ ହଳ୍ପୁଳ ଦାୟେ। ଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ଗୁଣ୍ଡିଚ୍ଚ ଉତ୍ସବ ଯାଏ ସେ। ଭଲ୍ଲ ଭଲ୍ଲ ସେ ଛବି। ଭବ ଭୟ ପର୍ବତକୁ ପବି ସେ। ଭକ୍ତ ଜନ ମନ ପଦ୍ମ ରବି ସେ। ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ସେ ଛବିକି ଭାବ ସେ। ୧୪।

ମର୍କତ ପ୍ରାୟ ଶ୍ରୀଙ୍ଗ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ ଥିବେ ମହାପ୍ରଭୁ ରହି। ମହା ମେଘକୁ ଚାତକ ପକ୍ଷୀ ପ୍ରାୟେ ଭକ୍ତ ଜନେ ଥିବେ ଚାହିଁ ସେ। ମଳ ଦୂଳ ଉଦ୍ଧାର। ମନ ନେତ୍ର ଆନନ୍ଦ ବିସ୍ତାର ସେ। ମହା କଷ୍ଟୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ସେ। ମହା ମହୋତ୍ସବ ଥିବେ କରି ସେ। ୧୫।

ଜଗତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧରଙ୍କୁ ଧରି ସେ ଚକା ଛଡ଼ାଇବା ବେଳେ। ଜଗତ ଯାକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପଡୁଥିବ ଜ୍ୟୋତି ଶବଦ ଗହଳେ ସେ। ଯେଉଁ ସୁଖ ସ କାଳେ। ଯୋଗୀ ନଜାଣନ୍ତି ଯୋଗବଳେ ସେ। ଜୀବ ପରମକୁ ଧେନ ଖେଳେ ସେ। ଜାଣିଥିବ ଯେ ଦେଖିଛ ତୋଳେ ସେ। ୧୬।

ରଜତ ଗିରି ଶିଖରୁ ମତ୍ତଗଜ ଗଡିଲା ପରାଏ ହୋଇ। ରାଜବ ନୟନ ବଳଙ୍ଗେ ଲୁହଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକର ଟେରାଟୀ ଦେଇ ସେ। ରହି ଦକ୍ଷିଣ ମୁଖେ। ରଖି ସେବକମାନଙ୍କୁ ପାଖେ ସେ। ରଙ୍ଗେ ବନ୍ଦାପନ ହେବା ସୁଖେ ସେ। ରହିଥିବେ ଯେତ୍ଥା ମତେ ସୁଖେ ସେ। ୧୭।

ନୀଳଚକ୍ର ବାୟୁରେ ଲାଗି ବଜେ ସୁଧା ଚଳନ୍ତିରେ ପଡି ଯେବେ । ନୀଳାଦ୍ରି ହୋଇ ସ୍ନାନ କରୁଥିବେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ମନେ ସେ । ଲୀଳା ଏବେ ସ୍ମରି । ମୋତେ ହୃଦୟ ହେଉଛି ଧୀର ସେ । ନେତ୍ରକରେ ଯେଉ ଅଛି ପୁରି ସେ । ଲକ୍ଷେ ଗୁଣେ ପ୍ରେମ ହୁଏ ଢେର ସେ । ୨୮

ତାହାଙ୍କୁ ତାହା ହିଁ ଅଙ୍କୁ ହିଁଅ ଭଗ୍ନ ପିଠିକି ପିଠି ଦେଇ । ବଡାଡ଼ ଗତି କରିବାରୁ ହୁଙ୍କାର ଧ୍ୱନି ମାନ ଥିବ ହୋଇ ସେ । ବିଷ୍ଣୁ ପାଦ ଶବ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବାଜି ପ୍ରତିନାଦ ସେ । ବିଷ୍ଣୁ ପାଦ କରୁଥିବେ ନେଦ ସେ । ବିନାଶିବେ ସଂସାର ପ୍ରମାଦ ସେ । ୨୯ ।

ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ସୁବାସ ପୁରି ଦଶଦିଶ ସବୁରି ମନ ତୋଷିବା । ସୁଧା ବନ୍ଧୁ ପ୍ରାୟେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ସନ୍ତତେ ଫୁଲମାଳ ବରଷିବା ସେ । ଶୋଭା କହିବା କେତେ । ହିନ୍ଦୁ ଲହରୀ କଳ କମ୍ପିତେ ସେ । ସୁର ମାର୍ଗ ବୋଲି ଏତେ ତେତେ ସେ । ସବୁ ପ୍ରକାରେ ହେଁ ନୋହେ ପ୍ରତେ ସେ । ୩୦ ।

ସିଂହ ପର୍ବତ କନ୍ଦରରେ ପ୍ରବେଶ ପରାଏ ଅତିସତ୍ୱରେ । ଶ୍ରୀଜଗମୋହନ ବଜେ କରିଥିବେ ଶ୍ରୀଜଗମୋହନ ଘରେ ସେ । ସୁଧାକର ଯେମନ୍ତ । ଶ୍ୱେତ ମେଘେ ହୁଅଇ ଉଦିତ ସେ । ସେହିରୂପେ ସେ କମଳା କାନ୍ତ ସେ । ଷୀଢେ ହୋଇବେ ଅନ୍ତରହିତ ସେ । ୩୧ ।

ସକଳବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡନାଥ ହବୁସୁଖ ଶ୍ରୀ ଗୋପିନାଥଙ୍କୁ ଦେଇ । ଶୁଦ୍ଧେ ବଜେ କଲେ ଅଣ ଅପସରେ ଶ୍ରୁଙ୍ଗରେ ଡାକି ବଜାଇସେ । ସାନଯାତ୍ରା ହିଁ ଟଳି । ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚା ନିକଟ ହୋଇଲା ସେ । ସବୁ ଅଢ଼େ ଉତ୍ସାହ ହୋଇଲା ସଜ ହେବାକୁ ମନ ଧାଇଁଲା ସେ । ୩୨ ।

ହୃଦୟ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ହେଉଛି କାହାରେ କହିବ ତାହା । ହରି ବାହାରେ ଏ ଦୁଃଖ ଜାଣିବାକୁ କେହି ନାହିଁ ଆଉ ଯାହା ସେ । ହାନିଲାଭ କରତା । ହେଲେ ପରମ ଦେବୀଦାତା । ହରି ବ୍ରହ୍ମାଦି ଦେବତା ଦେବହେବେ ସତେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସନ୍ନତା ସେ । ୩୩ ।

କ୍ଷମା ସାଗର ଛୁଇଲ·ବର ଅଟେ ପ୍ରଭୁ କୃପା ରତ୍ନାକର । ଛୁଛନ୍ଦେ ନନ୍ଦି ଘୋଷ ରଥେ ବଜଯ୍ନେ ଦରଶନ ଦତ୍ତ କର ସେ । କ୍ଷେତ୍ର ବଚଙ୍କୁ ନେଇଁ । ସ୍ଥୁର କ୍ଷୋଭ ମନରୁ ଛଡ଼ାଇ ସେ । କ୍ଷମେ ନେତ୍ର ଉତ୍ସବ କରାଇ ସେ । କ୍ଷଣେ ତୁମ୍ଭ ଛଡ଼ାଇବ ନାହିଁ ସେ । କ୍ଷମେ ଦୀନକୃଷ୍ଣ ତା ଭୂଷଣ ସେ । ୫୪ ।

(କ୍ଷଣେ ତୁମ୍ଭୁଁ ଛଡ଼ାଇବ ନାହିଁ)

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

